

LBBRIS

We know
books

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD

**SECRET
AGENT**
6TH GRADER

**AGENT
SECRET**
ÎN CLASA A 6-A

Ediție bilingvă
Ilustrații de David Lee

Traducere din limba engleză
de Iulian Bocai

2021

My head was spinning, and I had no idea where I was. All I knew for sure was that I was sitting on a chair in a dark room. It was cold, and I could hear water dripping from somewhere behind me. Plus my socks were wet.

Wonderful... I *hate* wet socks.

“Hello?” I tried saying out loud, but my mouth was as dry as uncooked pasta so it only came out as, “*Blehbloh?*”

From the shadows across the room, I heard a wooden chair plunk on the floor. “Welcome back, Mr. Brody Valentine,” said a boy’s voice. “Funny last name you have, isn’t it?”

Eram amețit și habar n-aveam unde mă aflu. Știam doar că stau pe un scaun într-o cameră întunecată. Era frig și auzeam apă picurând pe podea undeva în spatele meu. Aveam ciorapii uzi.

Super... *Urăsc* să am ciorapii uzi.

— Alo? am dat eu să strig, dar aveam gura uscată ca pastele nefierte și n-am reușit să scot decât un soi de „bla-blo?”

De undeva din colțul camerei întunecate am auzit pe cineva așezând un scaun de lemn pe podea.

— Bine ai revenit, domnule Brody Valentine, s-a auzit o voce de băiat. Ai un nume de familie cam ciudat, nu-i așa?

I took a breath and blinked. "There are some things in life we can't choose. Last names... would be one of those things."

"You're right," he replied, stepping forward, but staying hidden in the shadows. "Some of us are just born unlucky, aren't we?"

I remained silent, studying the room while the kid kept talking. From the look of it, I figured I was in a larger storage closet, probably near the school's cafeteria. The smell of steamed broccoli lingered in the air. You'd think that would be proof enough that I was around the lunchroom, but the boys' locker room *also* smelled like steamed broccoli. I *know*, right? So nasty.

The boy continued. "When you woke up this morning, you had no idea of the little adventure that awaited you at school, did you?"

I cracked a smile and chuckled softly.

Am tras adânc aer în piept și am clipit.

— Sunt lucruri pe lumea asta pe care nu le putem alege. Numele de familie e unul dintre ele.

— Ai dreptate, a spus el, făcând un pas în față, dar rămânând în umbră. Unii dintre noi pur și simplu se nasc fără noroc, nu?

Am tăcut, cercetând încăperea cu privirea în timp ce băiatul vorbea. După cum arăta, m-am gândit că sunt într-o debara mai mare, poate cea de lângă cantina școlii. Mirosul de broccoli la abur încă plutea în aer. Ai zice că asta era suficient ca să mă facă să cred că sunt lângă cantină, dar și vestiarul băieților tot a broccoli fiert mirosea. Da, știu, nu-i așa? Foarte nașpa.

— Când te-ai trezit azi-dimineață, habar n-aveai ce aventură te așteaptă la școală, nu-i așa? a spus băiatul mai departe.

Am zâmbit și am chicotit ușor.

"Unless," the boy whispered, "you *did* know of this adventure, which would mean you're just as guilty as the rest of them. Tell me, Brody, *where's* the journal?"

"Someplace safe," I replied as I sat up in my chair. My head was swelling with pain. "Someplace far away from here."

The boy paused. "You know this is over, right? This little game you and your friends are playing... they've already ratted you out. You're *done*."

I wasn't sure if the boy was bluffing or not so I didn't respond. I don't think anyone would've tattled on me, but after the day I've had, I couldn't really be sure. I knew that sixth grade was going to be tough, but not *this* tough. Secret agent stuff, spy gear, special codes, and conspiracies – that was a lot for *anyone* to carry on their shoulders, especially someone like me!

I'm literally a nobody at Buchanan School, or at least, I *used* to be before today. Now it's almost like I'm the most wanted kid in the entire school, and trust me when I say it *wasn't* on purpose.

My name is Brody Valentine and this is the story of how I accidentally became a secret agent. Don't make fun of my last name either. Like I said earlier... there are some things in life we *can't* choose.

I remember it like it was just this morning... probably because it *was* just this morning...

— Sau poate chiar știai de aventura asta, caz în care ești la fel de vinovat ca restul, a șoptit băiatul. Ia zi, Brody, unde-i jurnalul?

— E în siguranță, am răspuns eu, îndreptându-mă de spate.

Mă durea capul ceva de speriat.

— Undeva departe de locul ăsta.

— Știi că s-a terminat, nu? a zis băiatul după o clipă de tăcere. Jocul ăsta pe care-l joci cu prietenii tăi... Ei deja te-au trădat. S-a zis cu tine.

Nu știam dacă joacă la cacealma sau nu, așa că n-am răspuns. Nu credeam că m-ar fi trădat cineva, dar după ce zi avusesem, nu mai puteam fi sigur. Știam că clasa a șasea o să fie grea, dar nici chiar așa. Treburi de agenți secreți, echipamente de spionaj, coduri speciale și conspirații... era cam mult de dus, mai ales pentru cineva ca mine!

Sunt un nimeni la școala Buchanan... sau cel puțin *am* fost un nimeni. Acum parcă sunt cel mai căutat tip din toată școala. Și credeți-mă că *n-am vrut* să se întâmple așa.

Numele meu e Brody Valentine și asta e povestea felului în care am ajuns din întâmplare agent secret. Să nu faceți mișto de numele meu de familie. Cum ziceam... sunt lucruri pe lumea asta pe care *nu* le poți alege.

Țin minte totul de parcă s-ar fi întâmplat azi-dimineață... poate tocmai pentru că chiar s-a întâmplat azi-dimineață.

Check it out – that’s my school picture. Scrawny little dweeb, right? Hardly secret agent material. I bet spy agencies have this photo hanging in their offices to show them what kind of person *not* to hire. My parents tell me I have a big heart and that’s all that matters, but telling that to a sixth grade boy is the same thing as beating a video game on easy – it’s something that takes almost no effort, but at least you can move on to the next game.

I know. I get it. I’m not destined to be a great football player or ultimate fighter, but I accept that. Instead, I’ll be the super billionaire computer nerd that controls half of the world and—wait, that makes me sound like an evil villain, but I’m not *that* either.

I’m just an ordinary dude, at a *not* ordinary school called Buchanan. It’s important to note that my school is trying this new thing where the sixth graders have the freedom to choose their own classes like they would in middle school. It’s a neat idea, but it doesn’t make middle school *less* of an adjustment. It just makes sixth grade that much *more* of an adjustment.

I got to Buchanan a few minutes before homeroom.

Asta e poza mea de școală. Un slăbănog ciudățel, nu? Nu prea arăt a agent secret. Pun pariu că agențiile de spionaj au poza asta pe perete ca să știe ce fel de tipi să *nu* angajeze. Ai mei îmi zic că am o inimă bună și că asta e tot ce contează, dar să-i spui asta unui puști de-a șasea e ca și cum ai câștiga un joc la cel mai mic nivel de dificultate – nu trebuie să faci aproape niciun efort, dar măcar poți să-l termini repede și să treci la următorul.

Știu. Înțeleg. Nu mi-e scris să fiu un mare fotbalist sau boxer, dar sunt împăcat cu asta. În schimb, o să fiu un IT-ist tocilar multimiliardar care controlează jumătate de lume... dar stai, că am început să vorbesc ca un ticălos malefic și nici *asta* nu sunt.

Sunt doar un tip oarecare de la o școală nu tocmai obișnuită, care se numește Buchanan. E important să vă spun că la școală, mai nou, cei dintr-a șasea au voie să-și aleagă orele, ca în anii superiori de gimnaziu. E o idee bună, dar în loc să te ajute să te obișnuiești cu gimnaziul, face foarte dificil să fii în clasa a șasea.

Am ajuns la școală cu câteva minute înainte de dirigentie.

The bus driver always cuts it way too close. Apparently the last stop on his route is a gas station where he gets coffee and donuts for himself. The rest of the students wait in the bus as he sips hot coffee and flirts with the cashier for several minutes. She's *cute*, but seriously? How he still has a job is a mystery to me.

I'm the kid that rushes through the hallways, trying my best not to bump into anyone. You'd only see me if I bonked into you. I usually mumble an apology and keep on going, hoping you don't say anything. Kids would shrug me off as antisocial, but the truth is that I'm just *really* shy.

I was at my locker, placing some books into my backpack. The bell was going to ring in just a few minutes so everyone was rushing through the hallways, doing what they could to be on time.

As I lifted one of my textbooks, I felt a dull ache in my side. Groaning, I dropped the book and stretched my arms back. There was a bruise around my ribcage from gym class the day before. There's a game a few of us play called "Chicken." We're a little too old for the playground at recess, but that doesn't stop us from going over to the monkey bars during gym for this game.

Have you ever played it?

Two people hang from the bars and only use their legs to knock the other person off. Kicking is against the rules, but wrapping your legs around the other person's body isn't. When one kid has a good grip on the other, they try to pull them off the bars. It's not usually dangerous because everyone lands on their feet, but the last time I played I just happened to slip and fall into one of the giant garbage barrels

Șoferul de autobuz ajunge de fiecare dată la limită. Se pare că ultima lui oprire este la o benzinărie de unde-și ia cafea și gogoși. Elevii așteaptă în autobuz în timp ce el își soarbe cafeaua și flirtează cu casiera câteva minute. Tipa e drăguță, dar pe bune... Nu știu cum de nu l-a concediat nimeni până acum.

Eu sunt puștiul care se grăbește pe coridoare, făcând tot posibilul să nu se lovească de cineva. Nu m-ați vedea decât dacă m-aș izbi de voi. De obicei mormăi niște cuvinte de scuze și-mi văd de drum, sperând că n-o să spuneți nimic. Ceilalți cred că sunt antisocial, dar adevărul e că sunt *foarte* timid.

Eram la dulapul meu, tocmai îmi băgam niște cărți în rucsac. Clopoțelul urma să sune în câteva minute, așa că toată lumea alergea pe coridoare, grăbindu-se să ajungă la timp la ore.

Când mi-am luat un manual, am simțit o durere surdă în coaste. Cu un geamăt, am scăpat cartea din mână și mi-am depărtat brațele. Aveam o vânătăie în dreptul coastelor de la ora de sport de cu o zi înainte. Câțiva dintre noi jucăm un joc care se numește Găina. Suntem cam mari ca să mai mergem afară la joacă în pauză, dar asta nu ne împiedică să folosim cățărătoarele pentru jocul nostru la ora de sport.

Voi l-ați jucat vreodată?

Doi copii atârănă de bare și se folosesc de picioare ca să se trântescă unul pe altul. N-ai voie să lovești, dar poți să-ți înfășori picioarele în jurul celuilalt. Când îl prinzi bine, încerci să-l dai jos. De obicei nu e periculos, fiindcă toată lumea aterizează în picioare, dar ultima oară când l-am jucat s-a întâmplat să alunec și să cad într-una din pubelele mari

next to the monkey bars, which is how I got the bruise. It was entirely my fault so there weren't any hard feelings.

Over the sound of frantic students, I could hear the morning announcements playing over the speaker system. Large flat screen televisions hung at the end of each hallway and would play an animation of the announcements. Every now and then, it would play a video about keeping the school clean.

A couple weeks ago, someone pulled a prank and hijacked the system, playing a video of a tap dancing cat over and over again. I suspect the televisions are hooked up to a video player somewhere in the building. How else would it be so easy for a dancing cat to get on TV?

As I shut my locker, I heard some students talking nearby.

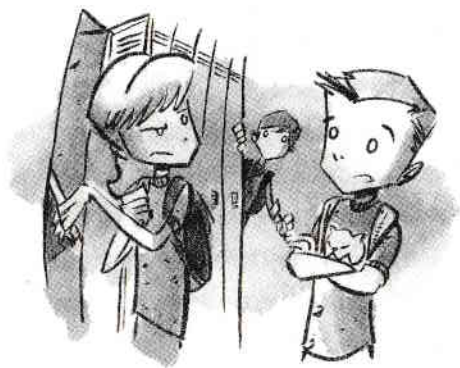
"Hey," said a boy. "You got any more of that candy?"

"A little bit," a girl replied. "But go get your own! I spent *all* my lunch money on this!"

"But I can't go down there! I still owe them money for the last few candy bars they gave me!" the boy replied.

She chuckled at him. "Then I guess you're outta luck. Looks like you'll have to buy some carrots from the *vending* machines."

The boy sighed. "*Sick...*"

de lângă cățărătoare; așa m-am ales cu vânătăia. A fost numai vina mea, așa că nu m-am supărat pe nimeni.

Auzeam anunțurile de dimineață în difuzoare, peste gălăgia făcută de elevi. Televizoarele mari, cu ecran plat de la capătul fiecărui coridor arătau și ele tot anunțurile. Din când în când, mai arătau și un videoclip despre importanța curăteniei în școală.

Cu câteva săptămâni în urmă, cineva, ca să facă o glumă, a intrat în sistem și a pus un filmuleț cu o pisică care dansa step. Bănuiesc că televizoarele sunt conectate la un video player aflat pe undeva prin clădire. Cum altfel ai putea să faci atât de ușor să apară o pisică dansatoare la TV?

Când mi-am închis dulapul, am auzit niște elevi vorbind.

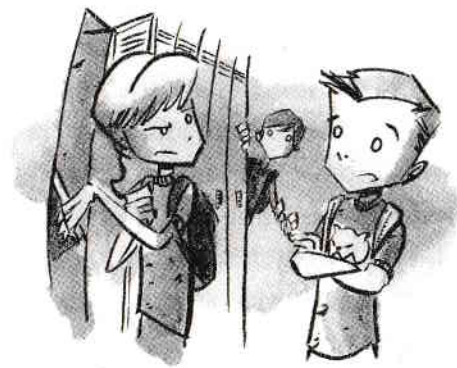
— Hei, a spus unul, mai ai bomboane din alea?

— Câteva, a răspuns o fată. Dar du-te și ia-ți și tu! Mi-am dat toți banii de prânz pe ele!

— Nu pot să mă duc. Încă le mai datorez bani pentru ultimele dulciuri pe care mi le-au dat, a zis băiatul.

— Înseamnă că n-ai noroc, a chicotit fata. Se pare c-o să trebuiască să cumperi niște morcovi de la automate.

— Cât cinism... a oftat băiatul.

I stood at my locker, staring at the two kids having the conversation.

When the girl noticed me, she looked embarrassed, but it quickly turned to anger. "What are *you* lookin' at?"

I wanted to say something sarcastic like, "A new alien life form!" but instead, I went with something safer by *actually* saying, "Nothing, sorry."

As I walked away, I hoped that she wouldn't say anything else to me. Thankfully, she didn't.

The class I had homeroom in was past the lobby of the school, where Buchanan had just installed the new vending machines that girl had mentioned. When everyone first heard about them, they were excited and hopeful for bags of hard candy or chocolate bars. You can imagine our disappointment when we found out it was going to be stocked with healthy alternatives to junk food.

They were refrigerated machines filled with bite-sized vegetables, and gluten free snacks. The sweetest thing in them were yogurt covered pecans, which I have to admit can be pretty tasty, but that's after an entire *day* of no sweets.

The girl and boy were talking about *actual* candy though. Sure, the school provided healthy alternatives and was cracking down on junk food in general, but that didn't mean it wasn't available still. You just had to know where to look. I don't know how everyone else can eat so much of it though... too much for me and my teeth start to feel gritty.

As I stepped into the front lobby, I grabbed the straps of my backpack and held tight. Keeping my eyes on the ground, I started walking forward, making myself as limp as possible just in case someone bumped shoulders with me. It was like

Stăteam la dulap și mă holbam la cei doi.

Când m-a văzut, fata s-a simțit stânjenită, dar apoi s-a infuriat.

— La ce te uiți?

Voiam să zic ceva sarcastic, cum ar fi „La o nouă formă de viață extraterestră!“, dar în schimb am ales ceva mai sigur și am spus:

— La nimic, scuze.

Am plecat de-acolo, sperând să nu mai spună nimic. Și, din fericire, n-a mai spus.

Sala în care aveam dirigenție era dincolo de holul de intrare, unde școala instalase noile automate despre care vorbea fata. Când a auzit de ele, toată lumea a fost entuziasmată și spera să fie pline cu pungi de bomboane și ciocolată. Vă închipuiți ce dezamăgiți am fost când am aflat că vor fi pline cu alternative sănătoase la *junk food*.

Erau frigidera pline de legume tăiate bucațele și gustări fără gluten. Cel mai dulce lucru de-acolo erau niște nuci pecan în iaurt; ce-i drept, sunt destul de gustoase, dar asta după ce-ai stat o zi întreagă fără dulciuri.

Băiatul și fata vorbeau despre dulciuri adevărate. Școala voia să ofere alternative sănătoase și să lupte împotriva mâncării proaste, dar asta nu însemna că nu puteai s-o găsești dacă voiai. Trebuia doar să știi unde să cauți. În orice caz, eu unul nu știu cum mănâncă lumea atât de multe dulciuri... dacă eu mănânc prea multe, încep să mi se strepezească dinții.

Am pășit în holul de la intrare, ținând strâns curelele ghiozdanului. Cu privirea în pământ, am început să înaintez, lăsându-mă moale în caz că se lovește cineva de mine. Era ca

a jungle out there – boys showcased how tough they were by having the strongest shoulder bumps – it was the sixth grade version of a pecking order.

Y'know what I'm talking about? When there's a group of birds, those birds will single out the weakest member of the bunch and then pick on that poor animal until it's basically kicked out of their circle. The bird that was kicked out doesn't often survive. That's what's called a pecking order. I know, right? Birds can be *jerks*.

I looked up and saw the faces of kids as I walked by, imagining that they had giant beaks for noses. Someone sneezed from a few feet away. I LOL'd because it sounded like a squawk from a chicken.

And then only a half second later, the universe delivered a swift body slam of life changing events right to my door.

"Gangway!" shouted a voice.

I turned around, putting my hands up in case someone was about to run into me. Turns out, my instinct was correct, and a student tackled me to the ground. My backpack gave just enough cushioning that I didn't shatter to bits. "What gives?" I shouted, rolling to my side.

My attacker glanced at me as he stood from the ground, and I recognized him immediately. It was a good friend of mine, Linus. We weren't best friends, and never did anything together outside of school, but he was one of the few geeks I could have a normal conversation with at lunch. And by "normal conversation," I mean we talk about what happens to a zombie if a vampire bites them. He thinks the zombie would

o junglă, băieții arătau cât sunt de puternici lovindu-i pe alții cu umărul. Era versiunea de clasa a șasea a lanțului trofic.

Știți la ce mă refer? Când sunt mai multe păsări la un loc, ele o să se ia de cel mai slab membru al grupului și-o să-l bată până când îl dau afară din grup. Pasărea dată afară rareori supraviețuiește. Asta se cheamă ierarhie¹. Știu, păsările sunt tare nesimțite uneori.

Am ridicat privirea și m-am uitat la fețele celor pe lângă care treceam, imaginându-mi că au cioc în loc de nas. La câțiva metri de mine, cineva a strănutat. Am râs cu putere, fiindcă sunase ca un cotcodăcit.

Și apoi, după nici o secundă, universul m-a bombardat cu o groază de evenimente care m-au dat peste cap și m-au lăsat lat.

— La o parte! a strigat o voce.

M-am răsucit și am ridicat mâinile în caz că urma cineva să intre în mine. Se pare că instinctul nu m-a înșelat, fiindcă un elev m-a doborât la pământ. Ghiozdanul mi-a amortizat căderea doar cât să nu fiu făcut bucățele.

— Ce te-a apucat? am strigat, rostogolindu-mă pe o parte.

Atacatorul s-a uitat la mine în timp ce se ridica și l-am recunoscut imediat. Era Linus, un bun prieten de-al meu. Nu eram prieteni la cataramă și nu ne vedeam în afara școlii, dar era unul dintre puținii točilari cu care puteam să port o conversație normală la prânz. Când zic „conversație normală”, mă refer la chestii de genul „ce i se întâmplă unui zombi dacă-l mușcă un vampir?”. El crede că zombiul s-ar

¹ În original, joc de cuvinte intraductibil între *to peck* („a ciuguli”, „a lovi cu ciocul”) și *pecking order* („ierarhie”) (n. red.).